

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 098100 18 Gž 2
Brčko, 08.11.2018. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Kovačević Maide, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Klaić Ilje, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja P.K. iz V., koga zastupa punomoćnik N.K., advokat iz T., protiv tuženog B.d.BiH, koga zastupa zakonski zastupnik Pravobranilaštvo ..., radi naknade štete, odlučujući o žalbi tuženog B.d.BiH, izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 098100 17 P 2 od 13.10.2017. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 08.11.2018. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

I

Žalba tuženog B.d.BiH izjavljena protiv dijela presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o P 098100 17 P 2 od 13.10.2017. godine u kojem je odlučeno o materijalnoj šteti i o zakonskoj zateznoj kamati na dosuđeni iznos nematerijalne štete se UVAŽAVA i presuda u tom dijelu kao i odluka o troškovima parničnog postupka, sve sadržano u dijelu stava I izreke, PREINAČAVA, kako slijedi:

ODBIJA se kao neosnovan tužbeni zahtjev kojim je tužitelj P.K. iz V. tražio da mu tuženi B.d.BiH zajedno sa zakonskom zateznom kamatom plati izgubljenu zaradu u iznosu od 8.498,20 KM (osamhiljadačetiristotinedvedesetosamkonvertibilnihmaraka i 20/100) i neizmirene obveze Zavodu za mirovinsko osiguranje u iznosu od 2.087,90 KM (dvijehiljadeosamdesetsedamkonvertibilnihmaraka i 90/100).

OBVEZUJE se tuženi B.d.BiH pod prijetnjom prinudnog izvršenja tužitelju P.K. iz V. platiti zakonsku zateznu kamatu na iznos od 22.240,00 KM (dvadesetdvijehiljadedvjestočetredesetkonvertibilnihmaraka i 00/100) počev od presuđenja 13.10.2017. godine pa do konačne isplate.

OBVEZUJE se tuženi B.d.BiH tužitelju P.K. iz V., umjesto iznosa od 5.969,59 KM (pethiljadadevetstotinašezdesetdevetkonvertibilnihmaraka i 59/100), platiti troškove parničnog postupka u iznosu od 3.166,43 KM (trihiljadestošezdesetšestkonvertibilnihmaraka i 43/100) u roku od 30 dana od prijema ove presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

II

Žalba tuženog B.d.BiH izjavljena protiv dijela presude Osnovnog suda Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, broj 96 o P 098100 17 P 2 od 13.10.2017. godine u kojem je obvezan tužitelju P.K. iz V. naknaditi nematerijalnu štetu za duševne bolove zbog neosnovanog lišenja slobode u iznosu od 22.240,00 KM (dvadesetdvijehiljadedvjestočetrestkonvertibilnihmaraka i 00/100) se ODBIJA kao neosnovana i presuda se u tom dijelu POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o P 098100 17 P 2 od 13.10.2017. godine (u daljem tekstu prvostepena presuda) odlučeno je kako slijedi:

„I. OBVEZUJE se tuženi B.d.BiH da tužitelju P.K., na ime naknade pravične nematerijalne i materijalne štete, izvrši isplatu ukupnog iznosa od 32.826,10 KM, a koji se sastoji od sljedećih iznosa i to: na ime boravka u pritvoru za razdoblje od 24.12.2006. godine do 28.09.2007. godine (278 dana) isplati iznos od 22.240,00 KM, na ime izgubljene zarade za navedeno razdoblje iznos od 8.498,20 KM i na ime neizmirenih obaveza prema Zavodu za mirovinsko osiguranje iznos od 2.087,90 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od 16.06.2016. dana kao dana podnošenja tužbe pa do isplate, kao i da mu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 5.969,59 KM, a sve u roku od 30 dana od dana donošenja presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

II. Sa viškom tužbenog zahtjeva, kao neosnovanim tužitelj se odbija“.

Protiv prvostepene presude, tuženi B.d.BiH (u daljem tekstu tuženi) blagovremeno je izjavio žalbu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da žalbu uvaži i prvostepenu presudu ili preinači i odbije tužbeni zahtjev u cijelosti, ili ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Tužitelj P.K. iz V. (u daljem tekstu tužitelj) je odgovorio na žalbu, a u odgovoru potvrđujući pravilnost i zakonitost prvostepene presude pobija istaknute žalbene razloge i navode i predlaže da ovaj sud odbije žalbu u cijelosti i potvrdi prvostepenu presudu.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 8/09, 52/10 i 27/14, u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je ocjenio da je žalba tuženog djelimično osnovana i odlučio je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede:

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici je, kako stoji u obrazloženju prvostepene presude, konačno opredijeljeni zahtjev tužitelja da mu tuženi za duševne bolove zbog neosnovanog lišenja slobode u periodu od 24.12.2006. godine do 28.09.2007. godine isplati iznos od 27.800,00 KM i da mu za taj period, prema zaradi koju je ostvarivao kao vozač kamiona, naknadi izgubljenju zaradu u iznosu od 8.498,20 KM, kao i da plati neizmirene obveze Zavodu za mirovinsko osiguranje u iznosu od 2.087,90 KM, uz zahtjev za dosudu zakonske zatezne kamate i troškova parničnog postupka.

Za osnov tužbenog zahtjeva, tužitelj je naveo da je tokom krivičnog postupka, koji je vođen protiv njega zbog krivičnog djela „Ratni zločin protiv civilnog stanovništva“, bio u pritvoru od 24.12.2006. godine do 28.09.2007. godine, a da je prvo presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 096-O-K-07-000105 od 28.09.2007. godine, a potom i presudom Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 97 O K 000027 08 Kžk od 09.02.2016. godine oslobođen od optužbe da je počinio navedeno krivično djelo.

Tuženi je iskazao protivljenje osnovanosti tužbenog zahtjeva tvrdnjom da je bilo „potpuno logično i opravdano određivanje pritvora“ tužitelju stoga što je „postojala osnovana sumnja tj. viši stepen sumnje koji ukazuje da je tužitelj počinio navedeno krivično djelo“, ali i kao mjera obezbjeđenja prisustva tužitelja, te obzirom da je „tužitelju pritvor određen na osnovu postojanja razloga“ određenih u Zakonu o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 33/13 i 27/14, u daljem tekstu Zakon o krivičnom postupku), smatra da nema protupravnosti, kao jedne od pretpostavki njegove odgovornosti za štetu, a da tužitelj nije dokazao „da je određivanje pritvora bilo nezakonito određeno“. Osim što je osporio osnovanost tužbenog zahtjeva i sve vidove štete, tuženi je osporio i visinu tužbenog zahtjeva, odnosno visinu nematerijalne i materijalne štete.

Prvostepeni sud je presudom broj 96 O P 098100 16 P od 08.12.2016. godine u cijelosti odbio tužbeni zahtjev kojim je tužitelj tražio da sud obveže tuženog da mu zajedno sa zakonskom zateznom kamatom isplati „na ime boravka u pritvoru za period od 13 mjeseci i 7 dana“ iznos od 40.000,00 KM, „zbog povrede časti i ugleda“ iznos od 17.000,00 KM, „na ime izgubljene zarade za navedeni period“ iznos od 11.360,79 KM i „na ime neizmirenih obaveza prema zavodu za mirovinsko osiguranje“ iznos od 2.922,90 KM, a ovaj sud je u žalbenom postupku rješenjem broj 96 O P 098100 17 Gž od

19.07.2017. godine uvažio žalbu tužitelja i ukinuo pomenutu presudu da prvostepeni sud u ponovnom postupku, slijedeći iznesene primjedbe i upute, otkloni sve ukazane propuste i nedostatke u suđenju.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu u ponovljenom postupku, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima tužitelj temelji svoj zahtjev i činjeničnih tvrdnji sa kojima je tuženi osporio tužbeni zahtjev i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode):

da je rješenjem Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 096-O-Kpp-06-000245 od 26.12.2006. godine, tužitelju određen pritvor u trajanju od jedan mjesec zbog postojanja osnovane sumnje u izvršenje krivičnog djela „Ratni zločin protiv civilnog stanovništva“ iz odredbe člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ,

da je pritvor određen jer „postoje okolnosti koje ukazuju na ozbiljnu opasnost od bjekstva, pošto...pored državljanstva BiH, posjeduje sve dokumente i državljanstvo RH“,

da je tužitelj bio u pritvoru od 24.12.2006. godine do 28.09.2007. godine, a nakon što je prvostepenom krivičnom presudom oslobođen od optužbe da je počinio gore pomenuto krivično djelo, doneseno je 28.09.2007. godine rješenje broj 096-O-K-07-000105, kojim mu je ukinut pritvor,

da je Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine presudom broj 97 o K 000027 o8 Kžk od 09.02.2016. godine oslobodio tužitelja od optužbe da je počinio krivično djelo „Ratni zločin protiv civilnog stanovništva“,

obzirom da je za naknadu štete za duševne bolove zbog neosnovanog pritvora „odlučan konačan rezultat krivičnog postupka, a što u smislu odredbe člana 418. Zakona o krivičnom postupku znači da“ svaka osoba protiv koje je „redovno krivični postupak dovršen obustavom ili oslobađajućom presudom, ima po pravilu, pravo na naknadu štete“, a kako je tužitelj „pravosnažno oslobođen od optužbe da je počinio krivično djelo - „Ratni zločin protiv civilnog stanovništva“ i kako tuženi „nije dokazao da je tužitelj svojim nedopuštenim postupcima prouzrokovao pritvaranje“ u periodu od 24.12.2006. godine do 28.09.2007. godine, prvostepeni sud je zaključio da sukladno odredbi člana 418. Zakona o krivičnom postupku, odredbi člana 200. preuzetog Zakona o obligacionim odnosima i odredbi člana 5. Europske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda, tužitelju pripada pravo na naknadu štete za duševne bolove zbog neosnovanog lišenja slobode,

pa, obzirom da je tužitelj proveo u pritvoru 278 dana, da mu je na teret stavljeno teško krivično djelo („Ratni zločin protiv civilnog stanovništva“), da je način pritvaranja i pritvor, „natpisi u štampi i drugim medijima kod tužitelja stvorilo nelagodu i zabrinutost“, prvostepeni sud je zaključio da je iznos od 22.240,00 KM „pravična novčana naknada“ za duševne bolove zbog

neosnovanog lišenja slobode i „u skladu sa kriterijima sudske prakse na dan presuđenja“ i tako je sudio, obvezao je tuženog naknaditi tužitelju štetu za duševne bolove zbog neosnovanog lišenja slobode u tom iznosu,

dok je „na osnovu vještačenja stalnog sudskog vještaka ekonomske struke... E.A. utvrdio da je tužitelj, bio zaposlen na mjestu vozača teškog teretnog kamiona, te da je u razdoblju od 24.12.2006. godine pa do 28.09.2007. godine, zbog neosnovanog lišenja slobode imao izgubljenu dobit u iznosu od 8.498,20 KM i neizmirenih obveza prema Zavodu za mirovinsko osiguranje u iznosu od 2.087,90 KM“ i kako je vještak „ove podatke utvrdio na osnovu materijalne dokumentacije priložene u spisu koju“ stranke nisu osporile, prvostepeni sud je zaključio „da je tužitelj zbog neosnovanog lišenja slobode imao materijalnu štetu u navedenim iznosima“ i na osnovu odredbi člana 189. i člana 185. Zakona o obligacionim odnosima „dosudio je tužitelju materijalnu štetu u tom iznosu,“

a, troškove parničnog postupka, prvostepeni sud je obračunao prema uspjehu svake stranke u odnosu na vrijednost spora i primjenom pravila o procesnom prebijanju utvrđenog iznosa troškova kako je svaka stranka opredijelila troškove za koje traži naknadu i koji su joj bili potrebni za vođenje parnice.

Ovo su u bitnom razlozi prvostepenog suda zbog kojih je odlučio kao u izreci svoje presude.

U žalbi izjavljenoj protiv prvostepene presude, tuženi kroz sva tri žalbena razloga u bitnom tvrdi da je prvostepeni sud pravilno cijenio izvedene dokaze da bi zaključio da je bilo opravdano određivanje pritvora tužitelju i da tužitelj nije dokazao postojanje okolnosti koje opravdavaju dosudu štete, odnosno da mu ne pripada pravo na obeštećenje zbog neosnovanog pritvora ili bar ne u tom iznosu već „ u rasponu od 20,00 KM – 50,00 KM“ po danu provedenom u pritvoru.

Takve, međutim, tvrdnje tuženog da tužitelj nema pravo na naknadu, nematerijalne štete zbog neosnovanog pritvora u periodu od 24.12.2006. godine do 28.09.2007. godine i da mu je naknada dosuđena u znatno većem iznosu od iznosa koje dosuđuju „daleko ekonomski jače zemlje“, ovaj sud nije našao osnovanim, jer je protivno njegovim žalbenim navodima ocijenio da je na podlozi činjeničnog stanja utvrđenog na temelju predloženih i izvedenih dokaza, prvostepeni sud pravilno utvrdio sve činjenice i okolnosti koji su relevantne za odlučivanje o postavljenom tužbenom zahtjevu za dosudu nematerijalne štete zbog neosnovanog lišenja slobode sa aspekta odredbi Zakona o krivičnom postupku, Zakona o obligacionim odnosima, Ustava Bosne i Hercegovine, Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda i Protokola 7. uz ovu Konvenciju, po kojima se taj postavljeni tužbeni zahtjev raspravlja i prosuđuje.

Stečeno uvjerenje da tužitelju pripada pravo na naknadu nematerijalne štete zbog neosnovanog lišenja slobode u periodu od 24.12.2006. godine do 28.09.2007. godine u iznosu od 22.240,00 KM (80,00 KM po jednom danu), prvostepeni sud je utemeljio na gore pomenutim činjenicama za koje je imao podlogu u provedenim dokazima (prvenstveno na gore pomenutoj pravosnažnoj krivičnoj presudi ovog suda kojom je tužitelj oslobođen od optužbe da je počinio krivično djelo „Ratni zločin protiv civilnog stanovništva“ i kod činjenice da nije dokazano da je skrivio pritvaranje) i opravdao je opširnim razlozima činjenične i materijalnopravne naravi koje i ovaj sud prihvata.

Time u pravcu istaknutih žalbenih razloga i relevantnih navoda u pogledu osnovanosti i visine tužbenog zahtjeva za naknadu nematerijalne štete zbog neosnovanog pritvora, ovaj sud nalazi da nisu učinjeni propusti činjenične i procesne naravi (da je zbog pogrešne ocjene dokaza prvostepeni sud izveo pogrešne činjenične zaključke o osnovanosti tog tužbenog zahtjeva, odnosno o tuženikovoju odgovornosti za štetu i o visini tužbenog zahtjeva), kao ni propuste materijalnopravne naravi (da je prvostepeni sud povrijedio pravila o osnovanosti tužbenog zahtjeva za naknadu nematerijalne štete) o kojima govori žalba tuženog.

Prije svega, nije sporno da je tužitelju određen pritvor u trajanju od 24.12.2006. godine do 28.09.2007. godine i da je pravosnažnom krivičnom presudom oslobođen od optužbe da je počinio krivično djelo „Ratni zločin protiv civilnog stanovništva“, činjenice su koje opravdavaju pravo tužitelja na naknadu štete zbog neosnovanog pritvora, odnosno zbog neosnovanog lišenja slobode koje pravo ne proizilazi samo iz Zakona o krivičnom postupku, već proizilazi i iz Ustava Bosne i Hercegovine, Europske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda i Protokola 7. uz Konvenciju koji garantiraju svakoj žrtvi lišenja slobode pravo na odštetu, a obeštećenje se vrši u skladu sa zakonima ili praksom svake države. Prema tome, pravo tužitelja na obeštećenje zbog neosnovanog lišenja slobode (pritvora) u periodu od 24.12.2006. godine do 28.09.2007. godine (kada je bio pritvoren bez svoje krivnje, za razliku od skrivljenog pritvaranja u periodu od 07.10.2015. godine do 09.02.2016. godine) proizilazi iz odredbe člana 418. Zakona o krivičnom postupku kojom je propisano pravo na naknadu štete osobi koja je bila u pritvoru pod uvjetom da nije sama skrivila svoje pritvaranje, a pravosnažnom krivičnom presudom je oslobođena od optužbe i iz odredbi Zakona o obligacionim odnosima o novčanoj naknadi nematerijalne štete za duševne bolove zbog povrede slobode i prava ličnosti (član 200.), kao i iz sudske prakse u Bosni i Hercegovini.

Prilikom odlučivanja o visini naknade nematerijalne štete koja tužitelju pripada zbog neosnovanog lišenja slobode, prvostepeni sud je imao u vidu stav zauzet 27.09.2013. godine na sastanku Vrhovnih sudova entiteta Bosne i Hercegovine (Federacije i Republike Srpske) i Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine o okolnostima koje su od uticaja na visinu

obeštećenja (da se kod ocjene visine naknade nematerijalne štete zbog neopravdane osude i neosnovanog lišenja slobode - pritvaranja u pravilu kao osnovni parametar uzima vrijeme provedeno na izdržavanju kazne, odnosno u pritvoru i da se okvirno za jedan dan dosuđuje 100,00 KM, što je zamjenska novčana kazna za jedan dan zatvora, a da li će biti odmjerena ispod ili iznad tog iznosa i koliko zaključeno je da ovisi od krivičnog djela koje je osuđenom stavljeno na teret, dužine pritvora, ranije (ne)osuđivanosti, životne dobi, društvenog statusa oštećenog u zajednici prije i poslije lišenja slobode, uvjeta izdržavanja lišenja slobode i uticaja na zdravstveno stanje, okolnosti vezane za obitelj i dr.). Prvostepeni sud je kod dosude tužitelju ovog vida nematerijalne štete cijenio sve navedene okolnosti koje su od uticaja na povećanje, odnosno smanjenje visine naknade štete u odnosu na visinu zamjenske novčane kazne (100,00 KM). Tako je prvostepeni sud uzeo da je tužitelj boravio u pritvoru 278 dana zbog osnovane sumnje da je počinio teško krivično djelo, „Ratni zločin protiv civilnog stanovništva“, da nije ranije osuđivan, da je pritvor i razlog zbog kojeg je pritvoren kod tužitelja i njegove obitelji „stvorilo nelagodu i zabrinutost“ tim prije što je sve bilo praćeno u medijima.

Stoga i po ocjeni ovog suda, sve te okolnosti opravdavaju dosudu tužitelju novčane naknade zbog neosnovanog pritvora (lišenja slobode) i uz uvažavanje kriterija sudske prakse u vrijeme presuđenja, gore pomenutog zajedničkog stava i svih okolnosti slučaja tužitelju je priznata i dosuđena pravična novčana naknada upravo onako i u visini kako je propisano odredbom člana 418. Zakona o krivičnom postupku i odredbom člana 200. Zakona o obligacionim odnosima. A, kako je prvostepeni sud temeljem provedenih dokaza pravilno utvrdio sve činjenice i okolnosti za dosudu ovog vida štete i nije povrijedio pravila o osnovanosti tog tužbenog zahtjeva, niti je počinio žalbom ukazane povrede odredaba parničnog postupka, radi čega je valjalo žalbu tuženog u tom dijelu odbiti kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrditi u dijelu u kojem je tuženi obavezan tužitelju naknaditi nematerijalnu štetu u iznosu od 22.240,00 KM na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Međutim, u pravu je tuženi kada tvrdi da je prvostepeni sud pogrešno primjenio materijalno pravo kada ga je izrekom presude obavezoao platiti zakonsku zateznu kamatu na utvrđeni iznos nematerijalne štete od podnošenja tužbe. Naime, prema načelnom stavu zajedničke sjednice Saveznog suda, republičkih i pokrajinskih sudova i Vrhovnog Vojnog suda održane 29.05.1987. godine, kojeg primjenjuju sudovi u Distriktu, obaveza pravične novčane naknade nematerijalne štete dopijeva sa danom donošenja prvostepene presude kojom je naknada određena.

Isto tako, osnovano tuženi u žalbi tvrdi da provedeni dokazi ne opravdavaju dosudu tužitelju izgubljene zarade za vrijeme od 24.12.2006. godine do 28.09.2007. godine (za vrijeme neosnovanog lišenja slobode) i da prvostepeni sud odluku o tom tužbenom zahtjevu nije mogao zasnovati na nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke E.A. čije se vještačenje, kako je

primjetio tuženi, „bazira na neutemeljenim podacima“. Jer, prvostepeni sud je, ne obazirući se na materijalnu dokumentaciju (pismene dokaze), „na osnovu vještačenja“ pomenutog vještaka „utvrdio da je tužitelj bio zaposlen na mjestu vozača teškog teretnog kamiona, te da je u razdoblju od 24.12.2006. godine pa do 28.09.2007. godine, zbog neosnovanog lišenja slobode imao izgublenu dobit u visini od 8.498,20 KM i da je u istom razdoblju imao neizmirenih obveza prema Zavodu za mirovinsko osiguranje u iznosu od 2.087,90 KM“, a da je vještak te „podatke utvrdio na osnovu materijalne dokumentacije priložene u spisu“ koju stranke nisu osporile. Međutim, u spisu nema niti jedan dokument da je tužitelj prije pritvaranja 24.12.2006. godine radio i gdje i na kojem radnom mjestu i da je ostvario zaradu i u kojem iznosu i da je bio prijavljen kod Zavoda za mirovinsko osiguranje i kod kojeg, izuzev Ugovora o radu na neodređeno vrijeme na osnovu kojeg se može utvrditi da je tužitelj obavljao poslove na radnom mjestu vozača teškog teretnog vozila počev od 01.01.2014. godine do donošenja Odluke o otkazu 19.10.2015. godine poslije ponovnog pritvaranja 07.10.2015. godine po istom osnovu kojeg je sam skrivio (bio u pritvoru od 07.10.2015. godine do 09.02.2016. godine). Dakle, pomenuti Ugovor o radu na neodređeno vrijeme zaključen 01.01.2014. godine ne dokazuje da je prije pritvaranja 24.12.2006. godine tužitelj radio i ostvarivao zaradu, odnosno da mu je zbog neosnovanog pritvora (neosnovanog lišenja slobode od 24.12.2006. godine do 28.09.2007. godine) onemogućeno da i dalje radi i ostvaruje zaradu (da je u tom periodu izgubio zaradu). Naime, prema odredbi člana 189. Zakona o obligacionim odnosima, za priznanje prava na naknadu izmakle koristi ili izgubljene zarade, uzima se u obzir samo dobit (zarada) za koju postoje dokazi da se mogla osnovano očekivati u redovnom toku stvari, a koja je spriječena štetnikovom radnjom. A, pod redovnim tokom stvari kod utvrđivanja prava i visine naknade tog vida materijalne štete podrazumjevaju se okolnosti u kojima je oštećenik, odnosno tužitelj živio i radio prije neosnovanog lišenja slobode (pritvaranja). Dakle, tužitelj koji zahtijeva izgublenu zaradu jer mu je neosnovanim lišenjem slobode onemogućeno da radi i ostvaruje zaradu, morao je dokazati da je prije neosnovanog lišenja slobode 24.12.2006. godine radio i ostvarivao zaradu, a u suprotnom nema pravo na naknadu ovog vida štete, što je propustio uraditi u ponovljenom postupku i pored toga što je ovaj sud u gore pomenutom rješenju od 19.07.2017. godine naglasio da se zarada dosuđuje „prema iznosu koji bi po redovnom toku stvari ostvario da je radio u vremenu lišenja slobode“.

Budući da je tuženi osnovano ukazao da je prvostepeni sud pogrešno primjenio materijalno pravo i pogrešno cijenio pismene dokaze (pogrešna ocjena izvedenih dokaza je uticala na donošenje pravilne i zakonite odluke o tužbenom zahtjevu za naknadu materijalne štete), odnosno da je povrijedio pravila o osnovanosti tužbenog zahtjeva kada ga je obvezao tužitelju naknaditi materijalnu štetu i platiti zakonsku zateznu kamatu na utvrđeni iznos nematerijalne štete od podnošenja tužbe, valjalo je žalbu tuženog u tom dijelu uvažiti i prvostepenu presudu preinačiti kao u izreci ove presude na osnovu

odredbe člana 338. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Pošto je odredbom člana 130. stav 2. Zakona o parničnom postupku propisano da kada sud preinači odluku protiv kojeg je podnesen pravni lijek, da će odlučiti o troškovima cijelog postupka, pa je stoga valjalo odluku o troškovima postupka sadržanu u dijelu stava I izreke prvostepene presude preinačiti i tuženog obvezati da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.166,43 KM.

Pri tome, potrebno je ukazati da je prvostepenom presudom, stavom prvim (I) izreke, tuženi obvezan da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 5.969,59 KM i da tuženi, kako to proizilazi iz sadržaja njegove žalbe, ni jednim navodom nije pobijao pravilnost i zakonitost te odluke, odnosno nije osporavao kako vrijednost predmeta spora koju je prvostepeni sud odredio kao osnov za obračun troškova parničnog postupka, tako i iznose koje je prvostepeni sud utvrdio da pripadaju strankama za pojedine parnične radnje poduzete u toku postupka, već je samo paušalno naveo da je „usljed povrede odredaba parničnog postupka i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, prvostepeni sud pogrešno primjenio norme materijalnog prava, što i odluku suda o troškovima postupka čini nepravilnom i nezakonitom“.

Obzirom na navedeno, ovaj sud je iznos od 5.969,59 KM (iznos troškova prvostepenog postupka koji je, po ocijeni prvostepenog suda, tuženi dužan naknaditi tužitelju) uzeo kao polaznu osnovu prilikom donošenja konačne odluke o troškovima parničnog postupka i od tog iznosa tužitelju prvo umanjio naknadu za trošak vještačenja po vještaku ekonomske struke E.A. iznosu od 250,00 KM (budući da je navedeni vještak vještačio na okolnosti utvrđivanja izgubljene zarade tužitelja zbog nemogućnosti obavljanja poslova u periodu kada je bio lišen slobode od 24.12.2006. godine do 28.09.2007. godine i na okolnosti utvrđivanja visine neizmirenih obveza tužitelja Zavodu za mirovinsko osiguranje u tom periodu, a ovom presudom tužitelj je u konačnom odbijen s tim zahtjevima, pa mu sukladno tome ne pripada pravo na trošak navedenog vještačenja), te potom od tako dobijenog iznosa od 5.719,59 KM, imajući u vidu da je uspjeh tužitelja u postupku u odnosu na vrijednost spora u omjeru od 58%, jer je tražio iznos od 38.386,10 KM, a u konačnom mu je presudom ovog suda dosuđen iznos od 22.240,00 KM, odredio da mu, suglasno tome, na ime troškova prvostepenog parničnog postupka pripada iznos od 3.317,36 KM (58 % od 5.719,59 KM).

Kako je, s druge strane, tuženi djelimično uspio u žalbenom postupku (žalbom je pobijao prvostepenu presudu u dijelu kojim je obvezan tužitelju platiti iznos od 32.826,10 KM, dok je tužitelju ovom presudom dosuđen iznos od 22.240,00 KM, dakle uspijeh tuženog u žalbenom postupku je u omjeru od 32,25 %), to mu na ime troška sastava žalbe, sukladno odredbi člana 11. Zakona o Pravobranilaštvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni

glasnik Brčko distrikt Bosne i Hercegovine“, broj 28/06, 19/07, 17/08 i 20/10), odnosno aritmetičkim prosjekom naknade obračunate po odredbi člana 10. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Federaciji Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Federacije Bosne i Hercegovine“, broj 67/02) i odredbi člana 2. tarifni broj 2. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 45/00), pripada iznos od 150,93 KM (32,25 % iznosa od 468,00 KM).

Kod iznesenog, sukladno odredbi člana 119. stav 2. Zakona o parničnom postupku, tužitelj ima pravo na naknadu troškova prvostepenog parničnog postupka u iznosu od 3.317,36 KM, dok tuženi ima pravo na naknadu troška žalbenog postupka u iznosu od 150,93 KM, pa prema pravilima o procesnom prebijanju troškova koji pripadaju tužitelju i troškova koji pripadaju tuženom, pozitivna razlika je u korist tužitelja u iznosu od 3.166,43 KM.

Prvostepena presuda u stavu II izreke je ostala neizmijenjena, obzirom da se u tom dijelu nije žalbom pobijala.

Na osnovu svega izloženog odlučeno je kao u izreci ove presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Maida Kovačević